

[Hagbart Berg.]

Fald tror jeg, at her er en af Aarsagerne til, at sikkert adskillige konservative Vælgere blev hjemme ved sidste Valg.

Vi har ogsaa set forskellige Beregninger af det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, og jeg tør nok antyde, at naar man ser paa de Resultater, dette ærede Medlem kommer til, maa man i ganske særlig Grad forbaavses, og man maa spørge: Trænger Socialdemokratiet virkelig i den nuværende Situation til en Opmuntring af den Karakter, som det ærede Medlem kan yde ved det fuldkomne urimelige Regnestykke, som han stiller op i „Social-Demokraten“? Det ærede Medlem vil regne ud, hvor mange Stemmer Socialdemokraterne havde faaet, hvis vi nu havde haft et Folke­tingsvalg i Stedet for et Landstingsvalg; og kommer til det mærkelige Resultat, at saa vilde de have faaet ikke mindre end 314 590 Stemmer. Naar man nu ved, at Socialdemokraterne ved Valget fik ca. 166 000 Stemmer, saa kan hvert eneste Medlem i denne Sal sige sig selv, at det maa være et splittergalt Regnestykke, det ærede Medlem stiller op. Ser vi paa Stemmetallene ved sidste Folke­tingsvalg, finder vi, at der dør blev afgivet 37 pCt. flere Stemmer, end der blev afgivet ved Landstingsvalget, og hvis vi altsaa for at finde det Stemmetal, Partiernes vilde have faaet, hvis vi havde haft et Folke­tingsvalg i Stedet for et Landstingsvalg, lægger de 37 pCt. til de forskellige Partiers Stemmetal, ja, saa var Socialdemokratiet naaet til et Stemmetal af 223 736 og ikke til godt 314 000. Altsaa, naar det ærede Medlem laver en Regnefejl paa ca. 90 000 Stemmer til sit Partis Fordel, saa tror jeg nok, man vil forstaa, at det er noget fuldkommen ud i det vilde, man her er inde paa fra „Social-Demokraten“s Side. Der er sikkert ikke et eneste Medlem i denne Sal, heller ikke blandt Socialdemokraterne, der ikke straks vil forstaa, at med det Stemmetal, der afgives ved et Folketingsvalg mere end ved et Landstingsvalg, vilde det være umuligt, at Socialdemokraterne ved et Folketingsvalg kunde have faaet omtrent det dobbelte Stemmetal af det ved et Landstingsvalg.

I øvrigt vil jeg om selve Landstingsvalget sige, at Socialdemokraterne i forskellige Henseender har været meget langt ude i deres Agitation for om muligt at hidføre et andet politisk Styre herhjemme. Jeg vil særlig hæfte mig ved det, som Partiets Formand, det ærede Medlem Hr. Stauning, var med til i Herning. Jeg forstaaer ikke rigtig, at et politisk Parti for

at naa en politisk Fordel, for om muligt at tilsjakre sig nogle flere Stemmer gaar ind i en Politik som den, Socialdemokraterne var inde i i Herning: at man lavede en Aftale med Tyskerne, underskrev en formelig Haandfæstning til Tyskerne om at imødekomme de tyske Krav paa en Række Omraader. Heldigvis har det jo været saa herhjemme, at vi har været enige om en meget liberal Lovgivning med Hensyn til Mindretallets Ret i Sønderjylland; jeg anser det for en stor Fordel, at vi indenfor alle Partier har kunnet enes om en fælles Optræden her. Men denne fælles Front, denne fælles Linie har de Herrer fra Socialdemokratiets Side brudt, og man har brudt den blot for at faa nogle tyske Valgmænd til at stemme socialdemokratisk, brudt den paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Tvivl om, at det har vakt en ikke ubetydelig Uvillie i Kredse, der ellers omfatter den Side af vor Politik med ganske særlig Interesse. Jeg synes, at man fra den Side meget vel kunde have nøjedes med at holde sig paa den Linie, vi ellers har drøftet, de særlige indrepolitiske Forhold af mere almindelig Betydning.

Men hele den Politik, man i al Almindelighed er gaaet til Valg paa fra socialdemokratisk Side, er en Politik, der ikke vil kunne holde sig ret længe efter et Valg — denne Politik, der gik ud paa, at vi tog fra de fattige og gav til de rige. Den Politik har vi paa de offentlige Møder meget vel kunnet imødegaa, fordi enhver jo er klar over, at naar der før Krigen, under radikal-socialdemokratisk Styre, blev anvendt 10¾ Mill. Kr. til sociale Formaal, et Beløb, der, hvis det skulde føres à jour nu efter Folkemængde og Pristal, skulde forhøjes til 23 Mill. Kr., og naar der paa det Finanslovsforslag, vi nu behandler, er en Udgift til de samme Formaal paa ikke 23, men 56 Mill. Kr., saa er vi efter Omreguleringen af de sociale Udgifter naaet til et Tal, der ligger ikke mindre end 144 pCt. over det Tal, vi havde paa det Tidspunkt, da vi havde et radikalt-socialdemokratisk Styre. Det er da ogsaa interessant at se, at naar man under Valgkampagnen gik de Herrer paa Klingen og vilde have et rent Svar paa, om man fra den Side ønskede at omgøre de Resultater, som vi under Ministeriet Madsen-Mygdal er naaet til i Retning af Nedsættelse af Udgifterne til den sociale Lovgivning og Nedsættelse af Statens Lønningsudgifter, saa sagde man fra socialdemokratisk og radikal Side enten rent ud, at man ikke vilde være med til atter at forhøje disse Udgifter, eller man gik